

Ptič in potnik.

Da, jesén je, ptiček,
Treba bo odtod —
Čez goré, čez morje
Daleč ti je pot.

A, da meni vsega
Bog kot tebi dá,
Tudi težko torbo
Pustil bi domá.

No, pa tudi dobro
Si se oskrbél:
Palico in torbo
Si čez ramo dèl.

Hej, razkril bi krila,
Dvignil bi se v zrak,
Za seboj ostavil
Bi zemljó, oblák —

A, da jaz peroti
Kakor ti imam,
Palico nositi
Bilo bi me sram.

Višje, višje, proti
Nebu jasnemu,
Da se tam poklonim
Solncu krasnemu.

„Dobro jutro, solnce,
Klanjam se ti v pas!
Prišel sem, da vidim
Jasni tvoj obraz.

Glej, potem gospôda
Me obkolijo!
Stavim, da za kralja
Me izvolijo.

Aj, ti solnce zlato,
Daj pozlati me,
Da ne bo mogoče
Več spoznati me.

Treba ni razuma,
Treba je zlatá,
Da na ljubem svetu
Človek kaj velja!“

Ti pa, ptiček s krili,
Ali ni te sram?
Kakor mila Jera
Sediš na veji tam!

Smiljan Smiljanič.

